

Nostim, dar...

Privim cu nedumerire tristă la degradare a învățământului teatral superior, în special a secției de Actorie. Reprezentații improvizate – cu scene de grup în care lipsa unei pregătiri temeinice a studenților nu este atât de evidentă, cu decouri și costume încropite din te miri ce se găsește prin magazine – reușesc să ne convingă tot mai puțin că junii artiști sunt gata să înfrunte neajunsurile unei profesii extrem de nesigure. În acest context, **Mincinosul** de Carlo Goldoni, spectacol de absolvență al clasei de actorie conduse de prof. univ. Sanda Manu, lect. univ. Valeria Sitaru, lect. univ. Florin Anton, face și nu face casă bună cu ceea ce, îndeobște, se poate vedea în domeniu de la o vreme în-

coace.

De pildă, iese din nota generală de sărăcie și delăsare prin existența unei scenografii sugestive, realizată de Viorica Petrovici, a unei ilustrații muzicale adecvate, semnată de Constanța Câmpănu și Dan Ardelean, și printr-o construcție scenică riguroasă; evoluția tinerilor actori ne duce, însă, cu gândul mai mult spre o trupă de diletanți. Ei se perindă prin fața noastră rostind replici cu dezinvoltură, dar nepărand să fie animați de un cât de mic impuls creator; deși foarte tineri, par de pe acum obosiți și, în orice caz, speriați de ceea ce, cu siguranță, îi va aștepta dincolo de porțile facultății. Nu zărim în privirile lor o scânteie jucăușă măcar, nu deslușim o inflexiune a vocii sau

un gest care să facă dovada unor îndelungi exerciții. Într-un spectacol care se vrea a fi comic, tocmai hazul este în suferință; zâmbetul ne rămâne atârnat în colțul gurii la vreo găselniță de regie. Interpreții, chiar dacă "funcționează" mulțumitor la nivelul echipei, se pierd îndată ce încearcă să iasă din rânduri. Nu avem a face cu personaje minuțios construite, ci mai mult cu crochiuri, încercări superficiale de descifrare a unor tipologii – lucru care se întâmplă mai degrabă în anii de studiu inferiori.

Sigur că se pot vedea și lucruri mult mai rele și că **Mincinosul** e cel puțin un spectacol foarte nostim. Păcat, însă, că numai atât !

Marinela Tepuș

Sf

flash

Ariel și Piranda

Edestul de curios de ce actorii cunoscuți sunt utilizați pentru a face reclamă unor produse industriale pe post de anonimi. Dacă o vedetă ar apărea cu un pahar de rom în mână și ar spune:

- Eu sunt actorul Burețel și înainte de fiecare spectacol cu o piesă de Dinu Grigorescu mă magnetizez cu Jamaica Farwell, băutura mea preferată!

Atunci da, aș înțelege. Dar nu pot să pricep de ce, în spoturile publicitare, actorii mai răsarțiți sunt distribuiți în roluri casnice sau, în cel mai bun caz, în roluri de barmani. În felul ăsta identitatea lor și calitatea de vedete se pierd complet și Ariel din **Furtuna** devine nonșalant un burlac convins, utilizator al lui Ariel detergentul.

În general, acceptarea de către actori a unor asemenea roluri e stranie de-a binelea. În teatrele lor, ar sări de șapte coți dacă li s-ar propune să ducă tava. Dacă însă o fac la televizor și pe tavă sunt alunele Bravos națiune sau un pahar de Dracula's

Dream, zic și mersi.

Te poți îmbogăți dintr-un asemenea ciubuc? N-aș crede. Poate doar contribuind la spălarea banilor printr-un uriaș onorariu fictiv din care și cei zece la sută luați pe bune înseamnă ceva.

Poate doar o Miss Viagra abordată din postura de profesor universitar UATC să mai umfle buzunarul. Asta da, e o afacere fără nici un risc. Unde mai pui că, față de un rol de secretar de partid de dinainte de '89 e și mai distractiv. Mai vezi un topless, mai ascultă niște manele... Sunt sigur că nici un student al minunatei noastre școli de teatru, cu faimă internațională etc. etc. n-are curajul să întrebe a doua zi:

- Cum a mers aseară la "Piranda de aur", dom' profesor? Ați luat și cinci minute de aplauze sau doar mălăiul?

Horia Gârbea